

formandskaber, og så må vi finde den rigtige form at sikre det under. Én mulighed er, at en kreds af lande går sammen om et formandskab. Det er en mulighed, der udtrykkeligt er nævnt i forhandlingsgrundlaget.

Må jeg gøre den bemærkning yderligere til hr. Kristian Thulesen Dahls indlæg, at forskellen mellem EU og Folketinget ofte er den, at der er meget længere tid fra start til mål i den europæiske beslutningsproces. Det tager længere tid. De eksempler på hurtig behandling af lovforslag, som hr. Kristian Thulesen Dahl nævnte, er jo ikke så almindelige i det europæiske. Der er det normale, at direktivforslag er meget længe undervejs, og det giver jo mulighed for, at man i f.eks. Europaudvalget behandler den samme sag adskillige gange til orientering, før den kommer til Europaudvalget med et forhandlingsoplæg.

Så jeg synes, det hører med til beskrivelsen af sagsgangen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det hører vel også med til beskrivelsen af sagsgangen, at de direktivforslag, som man i Europaudvalget får forelagt, ofte i meget høj grad ændrer karakter fra møde til møde, bl.a. på grund af, at de jo gudskelov diskuteres, således at det, man tager stilling til på det sidste møde, ofte kan være ganske afvigende fra det, som man er blevet orienteret om tidligere.

Men når man nu vil tage det her op i det kommende arbejde, hvilket jeg synes er ganske fornuftigt, vil jeg spørge udenrigsministeren – for det er noget af det, der mangler i regeringens forhandlingsoplæg til regeringskonferencen – om man ikke i højere grad burde gøre en indsats i det øjemed at sætte nogle klare hegnspæle op for, hvad EU må blande sig i, og hvad EU-samarbejdet egentlig skal omfatte, og hvad EU-samarbejdet ikke skal omfatte? For hvis man i højere grad får det rammet ind bl.a. i det traktatgrundlag, der bliver resultatet af næste regeringskonference, vil det også betyde, at mange af de forslag, der reelt bliver forelagt, og som hagler ned i de forskellige lande, men som ikke bliver vedtaget, kunne blive taget af bordet – med det resultat, at vi så i højere grad kunne koncentrere os om de få eller færre direktivforslag, som har en egentlig betydning, og som har en chance for at blive vedtaget i sidste omgang.

Keld Albrechtsen (EL):

I forlængelse af det vil jeg spørge, om det ikke er korrekt, at når de store lande har formandskabet, sker der det, at når regeringschefen kort før det afsluttende topmøde finder ud af, at der ikke rigtig er nogen politiske resultater, bliver der givet besked til de ministre, som er formænd for de pågældende ministerråd, at nu skal der indgås nogle politiske kompromiser, så man kan opnå nogle resultater, og så får vi disse meget udviklede og lange dagsordener, som Folketingets Europaudvalg så skal behandle i løbet af meget kort tid under meget hastende forhold, og at det altså skyldes, at den måde, som de store lande kører formandskaberne på, er dybt uhensigtsmæssig.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Hr. Kristian Thulesen Dahl har da ret i, at et direktivforslag kan undergå forandringer undervejs – det er velkendt – og de forandringer, det undergår undervejs, vil jo også løbende være blevet drøftet med Folketingets Europaudvalg, men det kan være afvigende.

Jeg synes også, man skal hæfte sig ved, at antallet af sager af egentlig lovgivningskarakter, altså direktivforslag, klart er for nedadgående. Der kommer færre forslag, fordi hvidbogen om det indre marked jo er ført ud i livet, og vi må i de kommende år vente at se færre direktivforslag. Det er i hvert fald den almindelige forventning.

Med hensyn til nærhedsprincippet er det en del af det, som Danmark møder op med til regeringskonferencen. Det har vi i bagagen.

Og jeg vil så gentage over for hr. Keld Albrechtsen, at jeg synes, vi skal prøve at finde en fornuftig løsning på formandskabsproblemet. Hvis flere lande er samlet om formandskabet, tror jeg, man kan tilrettelægge arbejdet mere hensigtsmæssigt, og det tror jeg i sig selv kan bidrage til at forbedre arbejdsgangen i Ministerrådet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1091

11) Til udenrigsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil regeringen i EU tage initiativ til at begrænse Kommissionens beføjelser til at udstede retsakter og stoppe for nye bemyndigelser til Kom-